

endt sit Arbejde, og vi maa tage dette Lovforslag, saaledes som det her foreligger, som et Forslag, der er beregnet paa at skaffe de gamle, der faktisk ikke er i Stand til at skaffe sig det fornødne til Livets Ophold, en meget nødvendig Hjælp.

Men i øvrigt vil jeg sige til den Tale, at vi ikke fortsat kan betale saa meget til de gamle i Form af Aldersrente, at man maa jo ikke glemme, at dersom disse gamle ikke havde Adgang til at faa en Aldersrente, vilde en meget væsentlig Del af dem være henvist til at søge Hjælp hos det offentlige Fattigvæsen, og hvor meget Samfundet da vilde komme til at yde, er ikke godt at vide. Det er dog utvivlsomt, at baade i den ene og den anden Henseende vilde det for Samfundet være en stor Byrde at have en væsentlig Del af disse mange Mennesker, der her er Tale om, og som ikke er i Stand til at bjærge Underholdet til sig selv, paa det offentlige Fattigvæsen.

Det ærede Medlem Hr. Vesterager sagde, at det havde aldrig været Meningen at give Alderdomsforsørgelsen som en egentlig Pension, det havde aldrig været Meningen at give Aldersrenten paa anden Maade end som Hjælp til Selvhjælp. Jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at § 1 i den gamle Alderdomsforsørgelseslov fra 1891 lyder paa, at „den, der efter at have fyldt sit 60de Aar bliver ude af Stand til at forskafe sig selv eller dem, overfor hvem der paahviler ham fuld Forsørgelsespligt, det fornødne til Underhold eller til Kur og Pleje i Sygdomstilfælde, skal, for saa vidt han har Indfødsret . . . være berettiget til at erholde Alderdomsunderstøttelse.“ Det vil altsaa sige, at hvis vedkommende er ude af Stand til at erhverve sig selv noget som helst og er ude af Stand til at klare sig af de Midler, han har erhvervet sig, har han ifølge Loven Ret til at komme til det offentlige, og det offentlige skal da give vedkommende, hvad der er nødvendigt til Underhold. Det ligger ogsaa i Sagens Natur, at saaledes maa det være, eftersom man altid har hævdet, at Alderdomsforsørgelsen var givet for at fri de gamle for Fattigvæsenet.

Naar dette er Tilfældet, maatte man fornuftigvis ogsaa give de gamle saa meget, at de ikke henvises til at nægte at modtage Alderdomsforsørgelse for i Stedet for at gaa over til det offentlige Fattigvæsen. Det offentlige maatte yde de gamle, hvad der var nødvendigt til deres Underhold. Saaledes er Loven da ogsaa i det store og hele blevet forstaaet og prakti-

seret, idet Loven er blevet praktiseret saaledes, som det foreskrives i den; at Kommunalbestyrelserne i hvert enkelt Tilfælde har skønnet over, hvad hver enkelt trænger til, er en Sag for sig. Den nuværende Aldersrentelov kender ikke dette Skøn. Den opstiller Regler, ifølge hvilke de gamle skal have visse bestemte Ydelser, som ikke kan være Genstand for noget Skøn. Det, der nu er Tale om, er at supplere disse Ydelser, fordi de ikke er tilstrækkelige, saaledes som Forholdene nu former sig for de gamle.

Det ærede Medlem Hr. Henningsen sagde, at han vilde tro, det var rigtigst, at man forandrede Lovforslaget derhen, at man kom ind paa en Graduering, saaledes at Brændselshjælpen blev ydet ikke som et Beløb, der tages generelt, lige stort for alle i de to Grupper, saaledes at de faar henholdsvis 75 og 50 Kr., men at Beløbets Størrelse i nogen Grad bestemmes efter Trang. Jeg tror, at Forslaget er formet saaledes, at man fuldt ud kan forsvare det, men er det en almindelig Opfattelse her i Tinget, at man ved en Omformning som den, det ærede Medlem her gav Udtryk for, kommer Retfærdigheden nærmere, vil jeg være villig til at forhandle derom. Jeg vil dog meget henstille baade til det ærede Medlem Hr. Henningsen og til andre, der maatte mene, at man skulde ind paa en saadan Graduering, at man ikke forringer Lovforslaget paa en saadan Maade, at de, der virkelig trænger meget haardt, faar mindre end det, der er tiltænkt dem efter Lovforslaget. Jeg er villig til at forhandle om Enkelthederne i Lovforslaget, og jeg vil bede Tinget om saa hurtigt som muligt at færdigbehandle det, saaledes at de gamle ikke skal vente alt for længe, inden de faar Vished for, hvad de kan faa efter det Lovforslag, her er Tale om. Jeg føler mig overbevist om, at man vil gøre en god Gerning ved at give det Beløb, her er Tale om, til de gamle, saaledes at de kan faa en meget nødtørftig Hjælp i den Nødssituation, som mange, ja, den overvejende Part af dem befinder sig i.

Holger Larsen: Jeg finder kun Anledning til at gøre nogle enkelte Bemærkninger. Nægtes kan det jo ikke, at de gamle rundt omkring i vort Land vil aande lettet op, naar de ser den mildere Stemning, der er her i Tinget for at forbedre deres Kaar. Det ærede Medlem Hr. Hede-gaard var, synes jeg, meget velvillig. Hans Velvillie strakte sig ikke alene til dette